

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **Mgr. S. W.**, narozená „X“,
bytem „X“,
zastoupená advokátem JUDr. Janem Walterem,
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec,

proti
žalovanému: **Městský úřad Vejprty**, stavební úřad,
sídlem Tylova 870/6, 431 91 Vejprty,

v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného spočívající v tom, že žalovaný nereagoval na její žádost ze dne 11. 9. 2017, kterou dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), požadovala poskytnutí informací týkajících se jednání mezi

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pracovníky žalovaného a pracovníky Krajského úřadu Ústeckého kraje v záležitosti pilařského závodu v obci Kovářská. Ke každému jednotlivému jednání požádala žalobkyně o sdělení, kdy takové jednání proběhlo, jak dlouho trvalo, kdo byl jednáním přítomen, jakou formou se jednání konalo, které otázky byly předmětem jednání, jaké dokumenty byly při jednání předloženy, k jakému závěru jednání dospělo, a o poskytnutí záznamů o proběhlých jednáních.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně namítala, že na podanou žádost žalovaný nereagoval. Žalobkyně podala proto dne 27. 9. 2017 stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) InfZ, a to Krajskému úřadu Ústeckého kraje prostřednictvím žalovaného. O stížnosti však nebylo rozhodnuto, žalobkyně nemá ani žádné zprávy, zda byla stížnost postoupena krajskému úřadu. Žalobkyně s odkazem na čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a § 14 odst. 5 písm. d) InfZ poukázala na to, že o její žádosti mělo být rozhodnuto do 15 dnů od jejího doručení. Stejně tak mělo být rozhodnuto do 15 dnů od 4. 10. 2017 o její podané stížnosti. Žalobkyni není známo, zda stížnost byla, či nebyla předána krajskému úřadu k vyřízení, avšak lhůta k rozhodnutí o stížnosti uplynula dne 19. 10. 2017, dosud však ani o stížnosti, ani o samotné žádosti rozhodnuto nebylo. Žalobkyně uvedla, že bezvýsledně vyčerpala dostupné prostředky ochrany, přesto se požadovaných informací nedočkala, a proto přistoupila k žalobě proti nečinnosti žalovaného.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný k výzvě soudu předložil písemné vyjádření k žalobě, v němž uvedl, že přípisem tajemníka Městského úřadu Vejprty bylo krajskému úřadu sděleno, že u podání, kde figuruje JUDr. J. W., Mgr. S. W. a Ing. T. W. ve věci „Pila Kovářská“, nelze pro podjatost určit oprávněnou úřední osobu. Veškerá nezpracovaná podání jsou předávána krajskému úřadu jako nadřízenému správnímu orgánu. Rovněž byla předána i předmětná žádost zaevidovaná ve spise č. 3179/2017. Z tohoto důvodu se žalovaný nepovažuje za subjekt, proti kterému by měla směřovat žaloba, a navrhuje tedy její zamítnutí.
4. Na výzvu soudu žalovaný sdělil v písemném vyjádření, že ke dni 6. 9. 2018 nemá jiné podklady a informace k požadované informaci a předmětný spisový materiál k věci „Pila Kovářská“ má krajský úřad. Své stanovisko k věci poskytl na výzvu soudu i Krajský úřad Ústeckého kraje (viz níže).

Replika žalobkyně

5. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného a stanovisku krajského úřadu uvedla, že nesouhlasí s názorem žalovaného, že předáním žádosti o informace jinému orgánu ztrácí povinný subjekt povinnost vyřídit žádost. Žalobkyně dále rozporovala tvrzení krajského úřadu, že žalobkyně podala totožnou žádost o informace dne 11. 9. 2017 rovněž u krajského úřadu, přičemž uvedla, že žádost o informace měla sice shodný předmět, lišila se však v označeném povinném subjektu, přičemž nešlo o žalovaného, nýbrž o krajský úřad. Žádost o informace od žalovaného tak nemohla být vyřízena doručením opatření, jímž krajský úřad vyřídil žádost o informace směřující vůči krajskému úřadu. O žádosti o informace směřující vůči žalovanému tak musí žalovaný rozhodnout sám.

Ústní jednání soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

6. Při jednání soudu konaném dne 19. 12. 2018 právní zástupce žalobkyně v plném rozsahu odkázal na znění žaloby a repliky a navrhl vyhovění žalobě.
7. Tajemník žalovaného při jednání odkázal na dosavadní vyjádření a k dotazu soudu uvedl, že ze strany žalobkyně byly činěny rozličné dotazy na stavbu „Pila Kovářská“ v režimu InfZ. Žalovaný postupně danou informační agendu přestal zvládat, navíc ji v mezidobí začala vykonávat toliko jedna pracovnice, a to paní Š., u které byla následně konstatována podjatost, a proto žalovaný požádal nadřízený Krajský úřad Ústeckého kraje o převzetí celého případu, a to ve vztahu k žalobkyni, JUDr. J. W. i Ing. T. W., k čemuž skutečně došlo. Jaký je nyní stav řízení ve věci žádosti o poskytnutí informací ze strany jmenovaných osob včetně předmětné věci, tajemníku žalovaného není známo. K dalšímu dotazu soudu, z jakých důvodů byla konstatována podjatost pracovnice Š., tajemník žalovaného uvedl, že se jednalo z části o osobní poměr této pracovnice ke třem shora jmenovaným osobám a částečně pro poměr ke stavbě. Daná pracovnice čelila množství výtek, dotazů, podnětů a stížností, což ve výsledku vedlo k neúměrné psychické zátěži této pracovnice, takže vyvstaly otázky ohledně její nestrannosti. K tomu doplnil, že před pracovníci Š. vykonával danou agendu jiný referent, který v mezidobí odešel ze stavebního úřadu právě kvůli této kauze, a od té doby se žalovaný marně snaží jeho pracovní pozici někým jiným obsadit. Závěrem navrhl žalobu zamítnout a náhradu nákladů řízení nepožadoval.
8. Soud z vlastní iniciativy podle § 52 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), provedl dokazování, a to čtením stanoviska k věci ze dne 21. 12. 2017, č.j. 547/LP/2017, které poskytl Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor legislativně právní.

Posouzení věci soudem

9. Žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. se po bezvýsledném vyčerpání prostředků k nápravě nečinnosti ve správním řízení lze domáhat, aby v případě nečinnosti správního orgánu soud uložil příslušnému nečinnému správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Žalovaným je podle odst. 2 téhož ustanovení ten správní orgán, jenž má podle žalobního tvrzení povinnost rozhodnutí vydat. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
10. Z právě uvedeného vyplývá, že v tomto řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé dílu druhého s. ř. s. se nelze domáhat uložení povinnosti vydat jakékoliv rozhodnutí či osvědčení, nýbrž jen taková rozhodnutí a osvědčení, která lze považovat za správní akty jako výsledky činnosti správních orgánů při výkonu veřejné správy. Zcela základním předpokladem pro uložení povinnosti správního orgánu vydat rozhodnutí či osvědčení je tedy skutečnost, že správní orgán je nečinný při vydání rozhodnutí nebo osvědčení ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s., tj. musí se jednat o materiální správní akt, kterým se zakládá, mění či závazným způsobem určuje veřejné subjektivní právo či povinnost, popř. jiným způsobem se zasahuje do právní sféry účastníka správního řízení. V řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu je soud oprávněn zkoumat pouze to, zda v příslušné věci samé došlo ve stanovené lhůtě k vydání rozhodnutí nebo jestli vůbec takové rozhodnutí mělo být vydáno. To jinými slovy znamená, že soud není oprávněn posuzovat formální náležitosti již vydaných rozhodnutí a rovněž je vyloučeno, aby soud posuzoval, zdali měl správní orgán svým rozhodnutím či osvědčením žalobkyni vyhovět.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

11. Na tomto místě soud předesílá, že po vyhodnocení skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.
12. V rámci zjišťování skutkového stavu si soud vyžádal stanovisko krajského úřadu k žalobě, jež provedl jako důkaz při jednání. Krajský úřad ve svém vyjádření uvedl, že stejně jako žalovaný obdržel žádost o informace od žalobkyně s totožným předmětem ze dne 11. 9. 2017. Tajemník žalovaného dne 24. 8. 2017 krajskému úřadu sdělil, že žalovaný nemůže z důvodu podjatosti určit oprávněnou úřední osobu, a následně mu předal předmětnou žádost o informace s evidenčním číslem 3179/2017 spolu s dalšími neukončenými spisy včetně spisu „Pila Kovářská“ dle § 131 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Žádost o informace vyřídil krajský úřad opatřením ze dne 6. 10. 2017, č. j. 601/UPS/2017-3, v němž žalobkyni sdělil, že požadovanými informacemi nedisponuje, neboť nebyly vytvořeny. O tomto uvědomil rovněž žalovaného, čímž krajský úřad považoval rovněž za vyřízenou předmětnou žádost o informace od žalovaného s evidenčním číslem 3179/2017. Dne 9. 10. 2017 obdržel krajský úřad stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace, o níž rozhodlo Ministerstvo pro místní rozvoj dne 27. 11. 2017 a postup krajského úřadu potvrdilo.
13. Mezi stranami není sporu o skutkovém stavu věci, který odpovídá i předloženému správnímu spisu. Žalobkyně podala v zastoupení svým právním zástupcem shora uvedenou žádost o informace ze dne 11. 9. 2017 žalovanému i krajskému úřadu. Tajemník žalovaného dne 24. 8. 2017 krajskému úřadu sdělil, že žalovaný ve věci „Pila Kovářská a u podání, kde figuruje žalobkyně, JUDr. J. W. a Ing. T. W., nemůže z důvodu podjatosti určit oprávněnou úřední osobu, a následně mu předal předmětnou žádost o informace s evidenčním číslem 3179/2017 spolu s dalšími neukončenými spisy včetně spisu „Pila Kovářská“. Žádost o informace směřující vůči krajskému úřadu vyřídil krajský úřad opatřením ze dne 6. 10. 2017, č. j. 601/UPS/2017-3, v němž žalobkyni sdělil, že požadovanými informacemi nedisponuje, neboť nebyly vytvořeny.
14. Soud v dané věci nejprve musí vymezit předmět přezkumu a stěžejní právní otázku. Předmětem přezkumu je to, zda žalovaný má povinnost vyřídit žádost žalobkyně o informace ze dne 11. 9. 2017.
15. Soud k otázce pasivní legitimace odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2016, č. j. 5 As 154/2015-57, www.nssoud.cz, ve kterém je uvedeno, že: „*Označení žalovaného v žalobě na ochranu proti nečinnosti je v dispozici žalobce, přičemž soud je tímto označením vázán. Soud např. nezkontroluje, zda pravomoc vydat rozhodnutí dle zákona o svobodném přístupu k informacím má jiný správní orgán.*“
16. Činnost, či nečinnost jiných správních orgánů není pro rozhodnutí ve věci podstatná, neboť žalobkyně vytýká nečinnost pouze žalovanému a jeho postup soud přezkoumává.
17. Ze sdělení žalovaného krajskému úřadu ze dne 24. 8. 2017, sdělení žalovaného krajskému úřadu ze dne 25. 9. 2017, s nímž byla postoupena k vyřízení i předmětná žádost o informace, a konečně i z vyjádření tajemníka žalovaného při jednání vyplývá, že žalovaný měl za to, že nastala situace předvídaná ustanovením § 14 odst. 4 správního řádu a není možno určit ve vztahu k osobám právního zástupce žalobkyně a žalobkyni oprávněnou úřední osobu k vyřízení žádosti o informace.
18. Podle § 14 odst. 1 správního řádu každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.

19. Podle § 14 odst. 3 správního řádu úřední osoba, která se dozví o okolnostech nasvědčujících, že je vyloučena, je povinna o nich bezodkladně uvědomit svého představeného. Do doby, než představený posoudí, zda je úřední osoba vyloučena, a provede potřebné úkony, může tato osoba provádět jen takové úkony, které nesnesou odkladu.
20. Podle § 14 odst. 4 správního řádu představený úřední osoby, která je vyloučena, za ni bezodkladně určí jinou úřední osobu, která není k vyloučenému ve vztahu podřízenosti. Usnesení o tom se pouze poznamená do spisu. Nelze-li určit nikoho jiného, bezodkladně o tom uvědomí nadřízený správní orgán a spolu s tím mu předá spis. Nadřízený správní orgán postupuje podle § 131 odst. 4 správního řádu.
21. Podle § 131 odst. 4 správního řádu nadřízený správní orgán usnesením pověří k projednání a rozhodnutí věci jiný věcně příslušný podřízený správní orgán ve svém správním obvodu, jestliže podřízený správní orgán není z důvodu vyloučení všech úředních osob (§ 14) tohoto orgánu nebo členů orgánu, který rozhoduje ve sboru (dále jen "kolegiální orgán"), způsobilý věc projednat a rozhodnout; v tomto případě nadřízený správní orgán pověří správní orgán, jehož správní obvod sousedí se správním obvodem nezpůsobilého správního orgánu.
22. Soud se musel nejprve zabývat otázkou použitelnosti správního řádu při poskytování informací podle InfZ, neboť ustanovením § 20 odst. 4 InfZ je použitelnost správního řádu značně zúžena, a to na rozhodnutí o odmítnutí žádosti, odvolací řízení, v řízení o stížnosti na počítání lhůt, doručování a náklady řízení, dále použití ustanovení o základních zásadách činnosti správních orgánů (§ 2 až § 8 správního řádu), ustanovení o ochraně před nečinností a ustanovení § 178. V ostatním se správní řád v řízení o poskytování informací dle § 20 odst. 4 InfZ nepoužije.
23. Účelem vyloučení některých standardních postupů zakotvených ve správním řádu je maximální zjednodušení a posílení neformálnosti při poskytování informací, nikoliv vyloučení použití všech ostatních institutů správního řízení. Sám InfZ totiž zdaleka neposkytuje veškerou právní úpravu situací, které mohou v řízení o poskytování informací vzniknout. Jednou z těchto situací je postup v případě podjatosti úřední osoby.
24. Je nepochybné, že jednou ze zásad, na nichž je založena úprava obsažená ve správním řádu, je zajištění nestrannosti výkonu veřejné moci (srov. ustanovení § 7 odst. 1 správního řádu a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010-119, www.nssoud.cz). Ostatně právo domáhat se svých práv ve stanovených případech u nestranného orgánu vyplývá i z čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.
25. Pokud tedy existuje právo na rozhodování ve věci od nestranné, rozuměj nepodjaté, úřední osoby, a absentuje procesní úprava postupu pro tento případ, musí být postupováno podle právní úpravy nejbližší (per analogiam iuris), což je v daném případě ustanovení § 14 a násl. správního řádu. Tato analogie ve věci podjatosti není ničím novým a byla již dříve užívána (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2018, č. j. 6 A 98/2014-65, www.nssoud.cz).
26. Poté, co soud dospěl k závěru o možnosti postupu žalovaného podle ustanovení § 14 odst. 4 správního řádu, konstatuje, že doručením předmětné žádosti o informace se spisem

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalovaného nadřízenému krajskému úřadu dne 27. 9. 2017 přestal být žalovaný povinen věc vyřídit.

27. Soudu nepřísluší v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu přezkoumávat úvahu představeného vyloučené úřední osoby (tajemníka), zda bylo možno k vyřízení žádosti žalobkyně určit v rámci městského úřadu jinou úřední osobu, či nikoliv. Postupoval-li představený podle § 14 odst. 4 správního řádu, soud není oprávněn jeho úvahu přezkoumávat, neboť soud přezkoumává jen procesní aktivitu žalovaného. Vzhledem k tomu, že soud posuzuje skutkový stav zjištěný ke dni vydání svého rozhodnutí, tj. ke dni 19. 12. 2018, musel konstatovat, že v předmětné věci žalovaný od 27. 9. 2017 není nečinný, neboť od uvedeného data není povinen žádost žalobkyně o informace vyřídit.
28. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti soud proto uzavírá, že u žalovaného neshledal nečinnost ve smyslu ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s., a tudíž předmětnou žalobu vyhodnotil jako nedůvodnou a výrokem I. rozsudku ji podle ustanovení § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
29. Současně soud v souladu s ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 19. prosince 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)